

Ongewenst kinderloos

'Waarom zie ik overal om me heen vrouwen met dikke buiken? En waarom praat iedereen altijd maar over kinderen? Als ik ga volleyballen is het ook niet leuk meer, de een na de ander wordt zwanger en het is het gesprek van de dag. Zelfs als ik een supermarkt binnenloop word ik er mee geconfronteerd, staan er weer een paar vrouwen een buik te bewonderen. Ik word er gek van! Het lijkt wel of iedereen zwanger kan worden behalve ik!'

Aan het woord is Esther, 32 jaar en kinderloos. Ze weet nog niet zo lang dat zij en haar man nooit kinderen zullen kunnen krijgen. Ze is verdrietig, boos, gefrustreerd, alles tegelijk. Het kan een enorme impact hebben als het niet lukt om zwanger te worden. Eerst hoop je nog dat het goed komt, al duurt het wat langer. Daarna moeten er vaak moeilijke keuzes gemaakt worden over mogelijke behandelingen, zoals ivf. Bij elke mislukte poging is de teleurstelling groot.

En dan komt het moment dat de hoop definitief voorbij is. Esther heeft er wel rekening mee gehouden dat ze kinderloos zou kunnen blijven. Maar nu ze het zeker weet is ze in een diep gat gevallen. Ze meldt zich bij de Fiom omdat ze erg somber is, zich terugtrekt en geen toekomst meer ziet. Een van de eerste dingen waar ze aan mee doet is een thema-avond over ongewenste kinderloosheid, die we samen met patiëntenvereniging Freya hebben georganiseerd. Er zijn ruim 20 mensen die na een inleidend verhaal met elkaar in gesprek gaan.

Voor Esther is het een verademing, eindelijk spreekt ze mensen die met dezelfde vragen worstelen. Vragen als: hoe verwerk ik dit grote verdriet, hoe kan ik omgaan met onbegrip uit de omgeving, wat moet ik verder met mijn leven? Ze hoeft niets uit te leggen, ze begrijpen elkaar al na een paar woorden. En er wordt tot haar verbazing ook gelachen, ze wist niet meer dat ze dat kon...

De thema-avond is voor Esther het begin van de weg terug naar zichzelf. Ze weet nu wat ze nodig heeft: er over kunnen praten zonder dat er geoordeeld wordt, en lotgenoten. In de beslotenheid van de individuele gesprekken bij de Fiom laat ze haar emoties de vrije loop en stort ze heel wat tranen. Ook kan ze haar woede kwijt over hoe oneerlijk het is dat zij geen kinderen krijgt en anderen wel, zelfs mensen die het niet eens willen! In de lotgenotengroep die ze samen met haar man doet zoekt ze vooral de herkenning, de bevestiging dat het niet raar is wat zij ervaart. En langzamerhand komt ze toe aan de zingeving: de betekenis die zij geeft aan haar kinderloosheid en wat ze gaat doen met de rest van haar leven.

Nu ziet ze weer perspectief, al zal het gemis nooit overgaan.

Maatschappelijk werker bij de Fiom